

Γιώργος Σαραντάρης γεννήθηκε

Ο Γιώργος Σαραντάρης γεννήθηκε στις 20 Απριλίου 1908 στην Πόλη και ήταν γιος του εμπόρου Δημητρίου Σαραντάρη και της Μαθίλτας Σωτηρίου. Και οι δύο γονείς του κατάγονταν από το Λεωνίδιο Αρκαδίας. Σε ηλικία τεσσάρων ετών εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στην Μπολόνια της Ιταλίας. Φοίτησε σε ιταλικά σχολεία και σπούδασε νομικά στα πανεπιστήμια της Μπολόνια και της Μετσεράτα. Παρότι αναγορεύτηκε διδάκτωρ με τη διατριβή «Το δίκαιο ως τεχνικός κανόνας» δεν ασχολήθηκε επαγγελματικά με τα νομικά στη διάρκεια του σύντομου βίου του, αλλά αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στην ποίηση και τη φιλοσοφία και ζούσε με ένα μικρό εισόδημα που του απέφεραν κάποια ακίνητα που είχε κληρονομήσει. Στην Ιταλία έγραψε τους πρώτους στίχους του, στα ιταλικά και στα ελληνικά και δημοσίευσε ποιήματα στην ιταλική και γαλλική γλώσσα.

Το Μάρτιο του 1931 ήρθε στην Αθήνα για να υπηρετήσει τη θητεία του και τα επόμενα χρόνια κινήθηκε στους λογοτεχνικούς κύκλους της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, παίρνοντας μέρος στις πνευματικές ζυμώσεις της δεκαετίας του '30. Στα ελληνικά γράμματα πρωτοεμφανίστηκε ουσιαστικά το 1933 μέσα απ' τις σελίδες του περιοδικού «Νέα Ζωή» με το διήγημα «Μάρθας βίος», με το οποίο εισήγαγε στον ελληνικό χώρο το είδος του γαλλικού αντιμυθιστορήματος (antiroman) και τον ίδιο χρόνο δημοσίευσε και την πρώτη του ποιητική συλλογή «Οι αγάπες του χρόνου». Ακολούθησαν οι συλλογές «Ουράνια» (1934), «Αστέρια» (1935) και «Στους φίλους μιας άλλης χαράς» (1940). Πολλά ποιήματά του υπήρχαν διάσπαρτα στα «Νέα Γράμματα», «Νέα Εστία», «Κύκλος» και «Μακεδονικές Ημέρες».

Το 1940 πολέμησε στο Μέτωπο της Βορείου Ηπείρου, κατά τον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του συμπολεμιστή του, Οδυσσέα Ελύτη, η υγεία του κλονίστηκε και αρρώστησε, πιθανότατα από τύφο. Στις 25 Φεβρουαρίου 1941, ο ποιητής και στοχαστής Γιώργος Σαραντάρης έφυγε από τη ζωή, στα 32 χρόνια του.

Ποιήματα του Γιώργου Σαραντάρη έχουν μελοποιήσει ο Μάνος Χατζιδάκις («Ποιος είν τρελός από έρωτα» με τη Φλέρυ Νταντωνάκη), ο Νότης Μαυρουδής («Τα λιποθυμισμένα περιβόλια» με τη Νένα Βενετσάνου και «Μου φαίνεται πως η Άνοιξη» με τη Μόρφω Τσαϊρέλη), ο Θέμος Λεονάρδος («Δε σε φιλάω» με τη Σωτηρία Λεονάρδου) και η Δάφνη Αλεξανδρή.

www.sansimera.gr/biographies/2584

Δεν είμαστε ποιητές σημαίνει

Δεν είμαστε ποιητές σημαίνει

Δεν είμαστε ποιητές σημαίνει φεύγουμε,

σημαίνει εγκαταλείπουμε τον αγώνα,

παρατάμε τη χαρά στους ανίδεους,

τις γυναίκες στα φιλιά του ανέμου

και στη σκόνη του καιρού.

Σημαίνει πως φοβόμαστε

και η ζωή μάς έγινε ξένη,

ο θάνατος βραχνάς.

«Δεν είμαστε ποιητές σημαίνει φεύγουμε,

σημαίνει εγκαταλείπουμε τον αγώνα,»

Το να μην είναι κάποιος ποιητής σημαίνει πως δεν έχει το κουράγιο και το ψυχικό σθένος να δώσει τους δύσκολους αγώνες της ζωής· σημαίνει πως εγκαταλείπει την προσπάθεια κι επιλέγει την ευκολία της απομόνωσης. Το δικαίωμα όμως στις ευλογίες και στην ευδαιμονία της ζωής δε χαρίζεται στους ανθρώπους, αλλά αποκτιέται μέσα από συνεχή προσπάθεια. Έτσι, εκείνος που επιθυμεί να μετέχει στην ομορφιά της ζωής, οφείλει ν' αντιμετωπίσει με κάθε γενναιότητα και τις δυσκολίες της ζωής.

Μέσα σ' ένα δικτατορικό καθεστώς και μ' έναν νέο πόλεμο να πλησιάζει καθίσταται ολοένα και πιο σαφές πως αν οι άνθρωποι, αν οι ποιητές της ζωής, θέλουν να έχουν τη δυνατότητα να χαρούν και ν' απολαύσουν, θα πρέπει συνάμα να είναι έτοιμοι και να παλέψουν, ν' αγωνιστούν.

latistor.blogspot.com/